

20 november 2003

**Huldebetoon aan de heer Raymond Langendries
ter gelegenheid van zijn 20-jarig parlementair mandaat**

Geachte Voorzitter,
Waarde mijnheer Langendries,

U bent geboren in Tubeke, op de grens van Waals-Brabant en Henegouwen, op 1 oktober 1943. Uw ouders zijn actief in de christelijke arbeidersbeweging, en brengen u van kindsbeen af waarden bij als plichtsbesef, trouw aan het gegeven woord en beschikbaarheid voor anderen. Al heel vroeg neemt u deel aan het verenigingsleven in uw gemeente. U zet zich volop in bij de jeugdbewegingen en de jumelage-organisatie, en zorgt voor de nodige animatie op schoolbals, ...

Na uw opleiding tot onderwijzer gaat u lesgeven in een school in Tubeke. Met de gemeenteraadsverkiezingen van 1970 zet u uw eerste stappen in de politiek. U wordt meteen verkozen tot gemeenteraadslid in Tubeke, een gemeente waarmee uw familie onlosmakelijk verbonden is. De sluiting van de Fabelta-fabrieken in 1981 raakt u diep - uw vader en uw twee ooms hebben 50 jaar lang het beste van zichzelf gegeven in de fabriek. In 1994 wint u glansrijk de verkiezingen met uw lijst "Renouveau communal". Daarmee maakt u ook een einde aan de jarenlange absolute meerderheid van de Parti socialiste. Op 1 januari 1995 wordt u burgemeester van Tubeke. U hecht zeer veel waarde aan die dagdagelijkse band met uw gemeente. De titel van "burgemeester" ligt u het naast aan het hart. U is trouwens de stuwende kracht achter het Handvest van de veertien gemeenten (zeven Waalse en zeven Vlaamse gemeenten), dat ondertekend werd in het bijzijn van Koning Albert II. Het gaat om nagenoeg 200.000 inwoners, en dat Handvest van goed nabuurschap strekt er in de eerste plaats toe synergie in de hand te werken en gemeenschappelijke acties te stimuleren.

PSC-Kamerlid Marcel Plasman is uw mentor bij uw debuut in de nationale politiek. In 1972 stapt u uit het onderwijs en wordt u secretaris van de PSC-fractie in de Kamer. Vanaf 1974 werkt u als nationaal secretaris van de PSC. Vanaf dan organiseert u de verkiezingscampagnes van de partij. Na het ontslag van Marcel Plasman neemt u in 1979 zitting in de Kamer, en wordt u PSC-fractie leider.

Op 27 juni 1979 houdt u uw "maiden speech" op dit spreekgestoelte, over de begroting van het ministerie van Sociale Voorzorg. Uw betoog is niet alleen een aangrijpend huldebetoon aan uw voorganger en vriend, Marcel Plasman, maar u waarschuwt ook voor de gevolgen van de vergrijzing en pleit voor menselijkere administratieve procedures en minder rompslomp. Hoeft het enig betoog dat uw statement van toen ook vandaag nog uiterst relevant is?

In 1981 voert u uw eerste verkiezingscampagne. U is dan lijsttrekker voor de Kamer, maar wordt niet verkozen. Van 1981 tot 1985 is u kabinetschef van Charles-Ferdinand Nothomb, de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken. Het staat buiten kijf dat dit een veeleisende en kiese taak was. Vervolgens wordt u provinciaal senator voor Brabant. U hebt zitting in de Senaat tot 24 november 1991. U is niet alleen fractie leider van de PSC, maar ook voorzitter van de "Tsjernobyl-commissie" die de gevolgen van de kernramp voor België onderzocht. In 1989 wordt u de ministerpost van Openbaar Ambt in de regering Martens VIII toevertrouwd. "Ni moins, ni plus mais mieux d'Etat", deze uitspraak van Michel Rocard zal uw leidraad zijn bij uw beheer van dit departement. U maakt werk van de modernisering van

het Openbaar Ambt en wil een brug slaan tussen de burgers en de administratie. Na besprekingen die 30 maand duren laat u de nieuwe algemene principes van het Openbaar Ambt goedkeuren. In 1991 wordt u tot kamerlid verkozen en in 1995 volgt u Charles-Ferdinand Nothomb op als voorzitter van onze Assemblee die voortaan 150 leden telt en die op politiek vlak versterkt uit de staatshervorming van het Sint-Michielsakkoord komt. Voor de uitoefening van dit ambt beschikt u over een aantal sterke troeven: uw werklust, uw dossierkennis en uw tweetaligheid – uw moeder is afkomstig uit Kester in het Pajottenland.

De vier jaar van uw voorzitterschap staan in het teken van de tragedie van de verdwenen kinderen en de schokgolven die door de politieke wereld gaan. U is tevens voortdurend in de weer ten tijde van de sluiting van de Forges de Clabecq. Uw luisterbereidheid, uw organisatietalent en uw koelbloedigheid werden bijzonder op prijs gesteld in die moeilijke dagen toen de temperatuur in de Kamer soms bijzonder hoog opliep.

Na de “Witte Mars” neemt u zich voor de democratie nieuw leven in te blazen en richt u de “Stuurgroep voor de democratie” op. De belangrijkste verwezenlijkingen hiervan zijn de wetgeving op de partijfinanciering en de verkiezingsuitgaven en de nieuwe bepalingen over het beperken van het aantal mandaten.

De rode draad die door uw voorzitterschap loopt, is uw inzet om de fundamentele democratische waarden in alle lagen van de maatschappij ingang te doen vinden door de belangstelling voor de “res publica”, in het bijzonder bij de jongeren, aan te wakkeren. U heeft er steeds op gehamerd dat de parlementsleden in dit proces het voortouw moeten nemen omdat ze door hun verkiezing hiertoe gewettigd zijn.

U verkiest rustig nadenken boven de tomeloze woordenvloed waarin anderen soms opgaan en schuwt de karikatuur die slechts een vertekend beeld van de werkelijkheid geeft. U weet zich echter strijdlustig en vastberaden op te stellen wanneer de toestand zulks vereist. Tijdens de vorige zittingsperiode heeft het voorzitterschap van de Onderzoekscommissie over het faillissement van Sabena u volledig in beslag genomen.

Met het welgekende meesterschap leidt u in mei 2002 het statutair congres van de PSC waarop de “C” van christelijk geschrapt en het nieuwe letterwoord “cdH” aangenomen wordt.

Waarde mijnheer Langendries,

In het begin van de jaren zestig was u bijna aan een artiestenloopbaan begonnen: u zong immers in een groep met de naam “les Ones”. U zou misschien evenveel succes als in de politiek gekend hebben mocht u op deze weg verder zijn gegaan. Maar is de politicus die u achteraf werd in vele opzichten niet een beetje een kunstenaar die ook voor een publiek staat dat hij echter niet met muziek maar met ideeën moet bekoren?

Als uw drukke agenda het toelaat, luistert u graag naar mooie stemmen zoals die van Maurane of van Dani Klein, twee van onze meest begaafde Belgische zangeressen. U verdiept zich ook graag in de biografieën van beroemde persoonlijkheden en u kan van een goede thriller van Robert Ludlum of van Robert Clancy genieten. U bezit ook het verzameld werk van Stephen King, de grootmeester van het fantastisch genre en van de horror. Daarnaast is u een levenskunstenaar die de eerste mosselen in juli en onze Belgische bieren weet te smaken. U is een sportfanaat die in het verleden de Mont Blanc beklommen heeft. Deze hang naar het hogere heeft u er tevens toe verleid ons zwerk vanuit een ULM te verkennen. U bent ook een fietser en een tennisser. Voetbal – en dan vooral de ploeg van A.F.C. Tubize, waarin u tijdens uw jeugd jaren heeft gespeeld – is uw ware passie. Als speler van de voetbalclub van het Belgisch Parlement heeft u het zeldzame privilege genoten om tijdens een wedstrijd tegen het Hogerhuis het heilig grasveld van het Wembley-stadion in Londen te betreden. Toen u voorzitter werd van A.F.C. Tubize dat in derde provinciale speelde wilde u er een grote ploeg van maken, uw stad waardig. Wat dan ook geschiedde. In

slechts iets meer dan tien jaar is uw club erin geslaagd om door te stoten naar tweede nationale. Uw nieuwe doelstelling is nu dat de club weldra in eerste nationale zou spelen.

Als uw ploeg wint dan slaat u geen "duivels" biertje af ook al hebben uw aangeboren welgezindheid en uw fysieke gelijkenis met een van de Rechtvaardigen van Hans Memling u de bijnaam "Raymond de Vrome" bezorgd.

Maar, God zij dank, met een abdijbier verdrijft u uw hartzeer wanneer uw ploeg een nederlaag lijdt.

Als vader van drie jongens en gelukkige grootvader van drie kleinkinderen zoekt u bovenal nieuwe inspiratie in uw familiekring.

Waarde mijnheer Langendries,
Mijnheer de minister van Staat,

Luisteren, samenbrengen, opbouwen. Ziedaar de drie sleutelwoorden die uw politiek optreden steeds hebben gekenmerkt. Na een twintigjarig parlementair mandaat verdedigt u nog steeds met evenveel verve de waarden waarin u gelooft en komt u nog altijd in opstand tegen wat in uw ogen afbreuk doet aan de democratie.

Tijdens de laatste verkiezingscampagne veroordeelde u het toenemend individualisme en egoïsme dat het collectief belang steeds meer aantast. Moge u zich nog vele jaren inzetten voor een maatschappij waarin iedere mens zijn plaats heeft en dus dezelfde aandacht verdient.

Brussel, 10 novembre 2003

FVT/dc